

" মৰমৰ সন্তানসকল - বেহদৰ সেৱাৰ কাৰণে তোমা লোক ৰ বুদ্ধি চলি থাকিব লাগে। এনেকুৱা ডাঙৰ ৰেডিয়ামৰ কটায়ুক্ত ঘড়ী তৈয়াৰ কৰা যাতে দূৰৈ ৰ পৰাই চিকমিকাই থাকে "

প্ৰশ্ন: সেৱাৰ বুদ্ধিৰ কাৰণে কেনেকুৱা উপায় উলিয়াব লাগে?

উত্তৰ: * উত্তৰ :- যিসকল বুদ্ধিয়ক মহাৰথী সন্তান আছে তেওঁলোকক নিজৰ ওচৰলৈ নিমন্ত্ৰণ জনাব লাগে। মহাৰথী সন্তানে পৰিক্ৰমা লগাই থাকিলে সেৱাত বুদ্ধি পাই থাকিব। এই ক্ষেত্ৰত এনেকৈ ভাবিব নালাগে যে আমাৰ মান কম হৈ যাব। সন্তানসকল কেতিয়াও দেহ-অভিমানত আহিব নালাগে। মহাৰথীসকলৰ প্ৰতি বহুত সন্মান ৰাখিব লাগে।

গীত: * গীত :- এই সময় গৈ আছে (য'হ ৰক্ত জা ৰহা হয় ...)

ওঁম শান্তি। ঘড়ীৰ নাম শুনাৰ লগে লগেই বেহদৰ ঘড়ীলৈ মনত পৰিছে। এয়া হৈছে বেহদৰ ঘড়ী, ইয়াত সকলো বুদ্ধিৰে বুজিবলগীয়া কথা। ইয়াতো ডাঙৰ কটা আৰু সৰু কটা আছে। চেকেণ্ডৰ ডাঙৰ কটাডাল ঘূৰিয়েই থাকে। এতিয়া ৰাতিৰ 12 বাজিছে অৰ্থাৎ ৰাতি পূৰা হৈ পুনৰ দিন আৰম্ভ হ'ব। এই বেহদৰ ঘড়ী কিমান ডাঙৰ হোৱা উচিত। ইয়াত যি কটা বনোৱা হ'ব তাত ৰেডিয়ামো দিয়া উচিত, যাতে দূৰৈৰ পৰাই চিকমিকাই থাকে। ঘড়ীয়েতো নিজেই বুজাই দিয়ে। কোনোবা নতুন আহিলে আহি যাতে সেই ঘড়ী চায়। বুদ্ধিয়েও কয় কটা একেবাৰে অন্তিমত আহি পাইছে। যিকোনোৱেই এইটো বুজিব পাৰে যে বিনাশ নিশ্চয় হোৱা উচিত। তাৰ পিছত সত্যযুগৰ আদি। সত্যযুগত বহু কম সংখ্যক আত্মাহে থাকে। তেন্তে ইমানবোৰ আত্মা নিশ্চয় ঘৰলৈ উভতি যায়। চিত্ৰৰ সহায়ত বুজোৱা অতি সহজ। এনেকুৱা ঘড়ী কোনোবাই সাজিলে বহুতে কিনি হ'লেও ঘৰত ৰাখিব। ইয়াৰ ওপৰত বুজাব লাগে। এয়া হৈছে কলিমুগী ব্ৰষ্টাচাৰী দুনিয়া। অনেক ধৰ্মও আছে। বিনাশো সন্মুখত। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগো হ'ব। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদিয়েও সত্যযুগৰ বাদশ্বাহী কেনেকৈ পালে? নিশ্চয় পিতাৰ দ্বাৰাই পাইছে। পতিত-পাৱন আহেই পতিত দুনিয়াত, সংগমত। পাৱন দুনিয়াত পিতা আহিবলগীয়া নহয়। এয়া চক্ৰৰ ওপৰত বুজাবলৈ অতি উত্তম কথা আৰু ইয়াৰ ওপৰত বুজোৱাতোও সকলোৰে বাবে অতি সহজ। যাৰ ওচৰত অধিক পইচা আছে তেওঁতো কলাকাৰক তৎক্ষণাত অৰ্ডাৰ দিলেই বস্তু ততালিকে তৈয়াৰ হৈ যায়। চৰকাৰৰ কামতো এনেকৈয়ে হৈ যায়, ইয়াততো কাচিংহে কোনোবাই তেনেকৈ কাম কৰে। কোনো ভাল কলাকাৰে এই চিত্ৰবোৰ আঁকিলে সেয়া দেখিবলৈ সুন্দৰ হয়। আজি-কালি কলাৰ মান বহুত। নৃত্যৰ কলা কিমান দেখুৱায়, ভাবে আগতে এনেকুৱা নৃত্য হৈছিল। কিন্তু এনেকুৱা একো নাছিল। গতিকে এনেকুৱা বেহদৰ ঘড়ী অতি শীঘ্ৰে সাজিব লাগে। যাতে মনুষ্যই ভালদৰে বুজি পায়। ৰঙা এনেকুৱা ভাল হ'ব লাগে যাতে চিকমিকাই থাকে। পতিত-পাৱন কোনো মনুষ্যতো হ'ব নোৱাৰে। মনুষ্য পতিত হয় সেইবাবেতো গাই থাকে। পাৱন দুনিয়া হৈছে স্বৰ্গ। মনুষ্যইতো বুজি নাপায় যে কৃষ্ণই শ্যাম হয় পিছত সুন্দৰ হয় সেয়েহে নাম ৰখা হৈছে শ্যাম-সুন্দৰ। আমিও আগতে বুজা নাছিলো, এতিয়া বুদ্ধিত আছে যে যথাযথ কাম চিতাত বহাৰ কাৰণেই কলা হৈ যায় অৰ্থাৎ আত্মা পতিত হৈ যায়। এয়াও স্পষ্ট কৰি লিখিব লাগে। উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে পৰমপিতা পৰমাত্মাই আৰু অভিষাপ দিয়ে ৰাৱণে। মনুষ্যৰ বুদ্ধি গুছি যায় ৰঘুপতি ৰাঘৱ ৰাজা ৰামৰ ফালে, কিন্তু ৰামতো হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। এই সকলোবোৰৰ ওপৰত বুদ্ধি চলাই চিত্ৰ বনাৰ লাগে কিয়নো আজিকালি নিজকেতো ভগৱান বুলি সকলোৱে কৈ থাকে। তোমালোকে জানা পিতাতো এজনেই। বাকী আমি সকলো আত্মাই পৰমধামত পৰমাত্মাৰ সৈতে থাকিমগৈ। সেই সময়ত পিতাও ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক, আমিও ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক। আকৌ পিতাই কয় - তোমালোক সন্তানসকলক মই বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলো। বাকী কোনোবা যিমনেই ডাঙৰ ৰজা নহওক কিয় এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে মই বিশ্বৰ মালিক হওঁ। পিতাইতো বিশ্বৰ মালিক কৰি গঢ়ি আছে। গতিকে এনেকুৱা মাতা-পিতাৰ প্ৰতি তোমালোক বলিহাৰ হোৱা উচিত। তেওঁৰ শ্ৰীমত প্ৰখ্যাত। শ্ৰীমতত ক্ৰমান্বয়ে চলি-চলি শেষলৈ পূৰা শ্ৰীমত পালন কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা। এতিয়া যদি সম্পূৰ্ণ শ্ৰীমতত চলা তেন্তে শ্ৰেষ্ঠ হৈ যাবা, কিমান মাথা খটুৱাবলগীয়া হয়। যেতিয়ালৈকে যন্ত্ৰ আছে তেতিয়ালৈকে পুৰুষাৰ্থ চলি থাকিব।

এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ স্তান যন্ত্ৰ। তেওঁলোকেও শান্তিৰ কাৰণে ৰুদ্ৰ যন্ত্ৰ কৰে। তাৰ দ্বাৰাতো শান্তি হ'ব নোৱাৰে। পিতাৰতো এটাই যন্ত্ৰ, য'ত সকলো সামগ্ৰীৰ স্বাৰা হৈ যায় আৰু চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি পোৱা যায়। তেওঁলোকে কিমান যন্ত্ৰ ৰচে, কিন্তু লাভ একো নাই। তোমালোক সন্তানসকল হৈছা অহিংসক। পৰিত্ৰতা অবিহনে কোনো স্বৰ্গলৈ যাব নোৱাৰে। এতিয়া অন্তিমৰ সময়। পতিত দুনিয়া, ব্ৰষ্টাচাৰী ৰাৱণৰ দুনিয়া, 100 শতাংশ অপৰিত্ৰতা, অশান্তি, দুখী, ৰোগী..... এই সকলোবোৰ

লিখিব লাগে আকৌ স্বৰ্গত শ্ৰেষ্ঠাচাৰী, 100 শতাংশ পৱিত্ৰতা-সুখ-শান্তি নিৰ্বেশী। সেয়া বাৰণৰ অভিলাষ, এয়া হৈছে শিৱ বাবাৰ আশীৰ্বাদ – লিখনি সম্পূৰ্ণ হ’ব লাগে। ভাৰত অমুক সময়ৰ পৰা অমুক সময়লৈকে শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল আকৌ অমুক সময়ৰ পৰা ব্ৰহ্মাচাৰী হৈছে। লিখনি এনেকুৱা হ’ব লাগে যাতে দেখিলেই বুজি পায়। বুজালেও বুদ্ধিত নিচা আহিব। এইটো ধান্দাত থাকিলে পিছলৈ অভ্যাস হৈ যাব। সেই সেৱা ৪ (আঠ) ঘণ্টা কৰা গতিকে এই সেৱাও ৪ (আঠ) ঘণ্টা কৰা উচিত। চেন্টাৰত যিসকল কন্যা আছে তেওঁলোকো ক্ৰমানুসৰি। কাৰোবাৰতো সেৱাৰ প্ৰতি বহুত নিচা আছে। য’লৈ-ত’লৈ দৌৰি থাকে। কোনোৱেতো এঠাইতে আৰামত বহি থাকে, তেওঁলোকক অলৰাউণ্ডাৰ (সৰ্বতোমুখী ভূমিকা পালন কৰোঁতা) বুলি কোৱা নহ’ব। মহাৰথীসকলকতো একো বুলিয়েই নাভাবে সেয়েহে সেৱাও টিলা হৈ যায়। বহুতৰে নিজৰ বহুত অহংকাৰ থাকে। আমাৰ মান হওঁক, অন্য কোনোবা আহিলে আমাৰ মান কম হৈ যাব। এইটো নুবুজে যে মহাৰথীয়েতো সহায়হে কৰিব। নিজৰ অহংকাৰ থাকে, এনেকুৱাও মুৰ্খ আছে। পিতাই কয়- সঁচা অন্তৰতহে চাহাব ৰাজী হয়। বাবাৰ ওচৰত বাৰ্তাতো আহিয়েই থাকে। বাবাই প্ৰত্যেকৰে নাড়ীৰ স্পন্দন বুজি পায়। এই বাবাও (ব্ৰহ্মাবাবা) অনুভৱী হয়।

গতিকে এই চক্ৰৰ ওপৰত বুজনি অতি ভাল। তোমালোকে যেতিয়া এই বুজনি বুজাব পাৰিবা তেতিয়া তোমালোকৰ সেৱা বহুত ভাল বিহঙ্গ মাৰ্গৰ (তীৱ্ৰ গতিৰ) হৈ যাব। এতিয়াতো পৰুৱা মাৰ্গৰ (লেহেমীয়া গতিৰ) সেৱা হৈ আছে। নিজৰে দেহ-অভিমানত থাকে, যাৰ কাৰণে বুদ্ধি নচলে। এতিয়া এয়া হৈছে বিহঙ্গ মাৰ্গৰ সেৱা। সেৱাধাৰী সন্তানসকলৰ বুদ্ধি চলি থাকিব - কি-কি বনোৱা উচিত। চিত্ৰৰ ওপৰত বুজোৱা অতি সহজ। এতিয়া হৈছে কলিযুগ, সত্যযুগ স্থাপনা হয়। পিতায়ে সকলোকে উভতাই লৈ যাব। তাত হৈছে সুখ, ইয়াত হৈছে দুখ। সকলো পতিত। পতিত মনুষ্যই কাকোৰে মুক্তি-জীৱনমুক্তি দিব নোৱাৰে। এই সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ কাৰ্যকলাপ শিকাওতা। সকলো গুৰুৱেই ভক্তি মাৰ্গৰ। জ্ঞান মাৰ্গত কোনো গুৰু নাই। ইয়াত কিমান পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলাতো যাদুকৰী খেল নহয় জানো সেয়েহে তেওঁক যাদুকৰ বুলিও কোৱা হয়। কৃষ্ণক কেতিয়াও যাদুকৰ বুলি কোৱা নহয়। কৃষ্ণকো শ্যামৰ পৰা সুন্দৰ কৰি তোলাতো সেই পিতাই হয়। বুজাবলৈ বহুত নিচা থাকিব লাগে। বাহিৰত যোৱা উচিত। দুখীয়াইহে ভালকৈ আহৰণ কৰে। চহকীসকলৰ আশা কম। 100 গৰাকী যদি দুখীয়া, এজন-দুজন চহকী, 5-7 গৰাকী সাধাৰণ ওলাব। এনেকৈয়ে কাম চলে। ধনৰ ইমান বেছি দৰকাৰ নাথাকে, চৰকাৰক চোৱা কিমান বাৰুদ বনাইছে। দুয়ো পক্ষই বুজি পায় যে বিনাশ হৈ যাব, আমি বিনাশ কৰিম, তেতিয়া চিকাৰী কোন হ’ব? কাহিনী আছে নহয় যে দুটা মেকুৰীয়ে নিজৰ মাজৰ যুদ্ধ কৰে আৰু মাজতে মাখন বান্ধে থায়। কৃষ্ণৰ মুখত মাখন দেখুৱায়। এয়া হৈছে স্বৰ্গ ৰূপী মাখন। এই কথা কাচিৎহে কোনোবাই বুজি পায়। ইয়াত 20-25 বছৰ থকাসকলেও একো বুজি নাপায়। প্ৰথমে-প্ৰথমে ভটিষ্ঠ তৈয়াৰ হৈছিল, তাত কিমান আহিল, কিমান গুচি গ’ল। কোনোৱে থাকি গ’ল। ড্ৰামাত কল্পৰ আগতেও এনেকুৱা হৈছিল। এতিয়াও এনেকুৱা হৈ আছে। চিত্ৰ যিমনেই ডাঙৰ হ’ব সিমনেই আনক বুজোৱাত সহজ হ’ব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰও দৰকাৰী। বৃষ্ণৰ দ্বাৰা বুজা যায় যে ভক্তি কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হয়। ব্ৰহ্মাৰ দিন দুটা যুগ আকৌ ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি দুটা যুগ। মনুষ্যইতো বুজি নাপাই পিছত কয় - ব্ৰহ্মাতো সূক্ষ্মবতনত আছে। কিন্তু প্ৰজাপিতাতো নিশ্চয় ইয়াতেই থাকিব। কিমান যে গুট ৰহস্য যিটো শাস্ত্ৰত থাকিব নোৱাৰে। মনুষ্যই সকলো ওলোটাতো চিত্ৰহে দেখা পাইছে, ওলোটাতো শুনিছে। ব্ৰহ্মাকো বহুত ভুজা দি দিছে। যিবোৰ শাস্ত্ৰ আদি আছে এই সকলোবোৰ ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী। কেতিয়াৰ পৰা ইয়াৰ আৰম্ভ হয়, সেয়া দুনিয়াই নাজানে। মনুষ্যই কিমান ভক্তি কৰে, ভাবে ভক্তি অবিহনে ভগৱানক পাব নোৱাৰি। কিন্তু যেতিয়া পুৰা দুৰ্গতি হ’ব তেতিয়াহে ভগৱানক পোৱা যায়, সংগতিৰ কাৰণে। এই হিচাপ-নিকাচৰ বিষয়ে তোমালোকে জানা। আধাকল্পৰ পৰা ভক্তি আৰম্ভ হয়। পিতাই কয় - এই বেদ, উপনিষদ, যজুৰ-তপ আদি সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ। এই সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব। সকলোৱে ক’লা হ’বই লাগিব আকৌ পিতাই বগা বনাবলৈ আহিবলগীয়া হয়। পিতাই কয় - মই কল্পৰ সংগম যুগে-যুগে আহো, যুগে-যুগে নহয়। এনেকৈ দেখুৱায় যে কাছৰ ৰূপত অৱতাৰ, মাছৰ ৰূপত অৱতাৰ, পৰশুৰাম অৱতাৰ.....। এইবোৰ যদি ভগৱানৰ অৱতাৰ, তেন্তে পাথৰ-শিলগুটিত ভগৱান কেনেকৈ থাকিব পাৰে। মনুষ্য কিমান যে বুদ্ধিহীন হৈ গৈছে। পিতাই আহি কিমান বুদ্ধিবান কৰি তুলিছে। মহিমাও কৰিবলগীয়া হয় - পৰমপিতা পৰমাত্মা জ্ঞানৰ সাগৰ, পৱিত্ৰতাৰ সাগৰ। কৃষ্ণৰ এনেকুৱা মহিমা হ’ব নোৱাৰে। কৃষ্ণৰ ভক্তই আকৌ কৃষ্ণৰ কাৰণে কৈ দিয়ে যে সৰ্বব্যাপী। তেওঁলোক কৃষ্ণৰ পিছত ইমানকৈ পৰিছে! তোমালোকে তেওঁলোকক তাৰ পৰা মুক্ত কৰিব লাগে আৰু পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। আমি সকলো আত্মা ভাই-ভাই, সকলোৱে জানো পিতা হ’ব পাৰে, তেনেহ’লে স্মৰণ কাক কৰা যায়? গড ফাদাৰক সন্তানসকলে স্মৰণ কৰে, বুজোৱা সকলো বহুত বিশাল বুদ্ধিৰ হোৱা উচিত। সন্তানসকলৰ বুদ্ধি হদৰ মাজতে আৱদ্ধ হৈ থাকে। একে ঠাইতেই বহি থাকে। যি ব্যৱসায়ী হয় তেওঁলোকে ডাঙৰ-ডাঙৰ শাখা খোলে। যিয়ে যিমনে চেন্টাৰ খুলিব সিমনে ভাল মেনেজাৰ হ’ব। আকৌ চেন্টাৰৰ ওপৰতো নিৰ্ভৰ কৰে। এয়া হৈছে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দোকান। কাৰ? জ্ঞান সাগৰৰ। কৃষ্ণতো এই জ্ঞান নাছিল, নতুবা সেই সময়ত যুদ্ধও হোৱা নাছিল। পইন্ট বহুত আছে, যিবোৰ ধাৰণ কৰি বুজাব লাগে। সমাগম হোৱা ঠাইত

চিত্ৰ ৰাখিব লাগে যাতে সকলোৱে দেখা পায়। ঘড়ীৰ চিত্ৰ বহুত ভাল। এই চক্ৰক জানিলে চক্ৰৱৰ্তী হ'ব। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব লাগে। ঘড়ীৰ ওপৰত বুজোৱা অতি সহজ। কিমান পুৰণা সন্তান তথাপি লায়ক নহয়। নিজে সকলো জানো বুলি ভাবে, মিছাতে আনন্দিত হয়। সেৱা নকৰিলে কোনে জানিব যে এওঁ দানী হয়। দানো সোণৰ মোহৰৰ কৰা উচিত নে কেইটিমান পইচাৰ? এই চিত্ৰবোৰ হৈছে অন্ধৰ আগত আইনাৰ দৰে। আইনাত নিজৰ মুখ চাব। আগতে বান্দৰৰ চেহেৰা আছিল, এতিয়া মন্দিৰৰ চেহেৰা হৈ আছে। মন্দিৰত থকাৰ লায়ক হোৱাৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এয়া হৈছে পতিত দুনিয়া, সেয়া হৈছে পাৱন দুনিয়া, যি শিৱ বাবাই স্থাপনা কৰি আছে। যিয়ে শ্ৰীমতত নচলে তেওঁৰ বুদ্ধিত কেতিয়াও ধাৰণা হ'ব নোৱাৰে। পিতাই কয় - প্ৰতিদিনে তোমালোকক গুটু ৰহস্য শুনাও গতিকে নিশ্চয় জ্ঞানৰ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব।

কোনো-কোনোৱে প্ৰশ্ন কৰে - ৪ (আঠ) বাদশ্বাহী কেনেকৈ চলিব? এইটো হিচাপত ইমান বাদশ্বাহী হোৱা উচিত। পিতাই কয় - তোমালোকে এইবোৰ কথা লৈ কিয় আহা? আগতে পিতা আৰু তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণতো কৰা। তাত যি ৰীতি-নিয়ম হ'ব সেয়াই চলিব। সন্তানো যি ৰীতিৰে জন্ম হয়, তেনেকুৱা ৰীতিৰেই হ'ব। তোমালোকে এইবোৰত কিয় যোৱা? বিকাৰৰ কথা মুখলৈ কিয় আনা? এই চিত্ৰ কাৰোবাক উপহাৰ হিচাবে দিয়াতো বহুত ভাল। এয়া হৈছে ঈশ্বৰ পিতাৰ উপহাৰ। এনকুৱা ঈশ্বৰ পিতাৰ উপহাৰ কোনেনো গ্ৰহণ নকৰিব। খ্ৰীষ্টীয়ান লোকসকলে অন্যৰ সাহিত্য আদি গ্ৰহণ নকৰে, তেওঁলোকৰ নিজৰ ধৰ্মৰ নিচা থাকে। পিতাই কয় - দেৱতা ধৰ্ম হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ। তেওঁলোকে ভাবে যে আমি এই খ্ৰীষ্টীয়ানসকলৰ পৰা বহুত পইচা পাওঁ। কিন্তু এয়া হৈছে জ্ঞানৰ কথা। যিয়ে জ্ঞান আহৰণ কৰে তেওঁলোকেই পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :- ****

(1) বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলোতা মাতা-পিতাৰ প্ৰতি অন্তৰেৰে বলিহাৰ হৈ যাব লাগে। তেওঁৰ শ্ৰীমতত ভাল ৰীতিৰে চলি শ্ৰেষ্ঠ হ'ব লাগে।

(2) নিজৰ অন্তৰ সদায় সঁচা হ'ব লাগে। অহংকাৰত আহিব নালাগে। সোণৰ মোহৰ দান কৰিব লাগে। জ্ঞান দান কৰাত মহাৰথী হ'ব লাগে। ৪ (আঠ) ঘণ্টা ঈশ্বৰীয় সেৱা নিশ্চয় কৰিব লাগে।

বৰদান: নিজৰ দায়িত্বৰ সকলো বোজা পিতাক দি সদায় নিচিন্ত হৈ থাকো তা সফলতা সম্পন্ন সেৱা ধাৰী হোৱা যি সন্তানে যিমানে নিজে বোজা মুক্ত হৈ থাকে, সিমানেই সেৱা আৰু স্বয়ং ওপৰলৈ গৈ থাকে অৰ্থাৎ উন্নতি প্ৰাপ্ত কৰি থাকে সেয়েহে সকলো দায়িত্বৰ বোজা পিতাক দি স্বয়ং নিচিন্ত হৈ থাকা। কোনো ধৰণৰ “মোৰ ভাৱ”ৰ বোজা যাতে নাথাকে। কেৱল স্মৃতিৰ নিচাত থাকা। যদি পিতাৰ সৈতে সংযুক্ত হৈ থাকা তেন্তে য'ত পিতা আছে ত'ত সেৱা স্বতঃ হৈয়ে আছে। কৰাবনহাৰে কৰাই আছে গতিকে বোজা মুক্ত হৈয়ো থাকিব আৰু সফলতা সম্পন্নও হৈ যাব।

স্লোগান: * স্লোগান :- বেহদ ড্ৰামাৰ প্ৰতিটো দৃশ্যক নিশ্চিত বুলি জানি সদায় নিচিন্ত হৈ থাকা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!